

Druhý den, když jsme přišli do školy, jsme hned u dveří vyslechli rozsudek Hillari Kimbleové.

„Ona není opravdová,“ prohlásila Hillari s úšklebkem. „Je to herečka. Je to podfuk.“

„A kdo nás jako podfoukl?“ zavolal někdo.

„Vedení. Ředitel. Kdo jiný? Kdo by na tom měl zájem?“ Hillari zavrtěla hlavou nad absurditou otázky.

Ve vzduchu se objevila další ruka: „A proč jako?“

„Kvůli školnímu duchu,“ odsekla. „Myslí si, že ve škole je poslední rok moc mrtvo. Myslí si, že když mezi studenty nasadí nějakého cvoka –“

„Jako když nasadí protidrogové agenty!“ zachechtal se někdo.

Hillari ho jen probodla pohledem a pokračovala: „– nějakého cvoka, co začne vířit vodu, tak možná všechna malá děcka přijdou jednou za čas na zápas nebo vstoupí do klubu.“

„Místo aby vyseďávaly v knihovně!“ vmísil se další hlas. A tomu se všichni zasmáli, pak zazvonilo a my vešli dovnitř.

Teorie Hillari Kimbleové se brzy roznesla po škole a byla obecně přijata.

„Myslíš, že má Hillari pravdu?“ zeptal se mě Kevin. „Že je sem Stargirl nasazená?“

Ušklíbl jsem se. „Poslouchej se.“

Rozhodil ruce: „Co jako?“

„Tohle je Oblastní střední škola Mica,“ připomněl jsem mu. „A ne středisko CIA.“

„Možná ne,“ uznal, „ale stejně doufám, že má Hillari pravdu.“

„A proč, prosím tě? Jestli to není opravdová studentka, nemůžeme ji pozvat na Horkou židli.“

Kevin kývl hlavou a zazubil se: „Pane režisére, jako obvykle vám něco uniká. V té show ji můžeme odhalit, to tě nenapadlo?“ Zase udělal z prstů okýnko kamery: „Horká židle na stopě školního podfuku!“

Díval jsem se na něj. „Ty chceš, aby byla nastrčená, že jo?“

Usmíval se od ucha k uchu. „To teda jo. Sledovanost nám vyletí až do nebe!“

* * *

Musel jsem si přiznat, že čím víc jsem ji vídal, tím snazší bylo uvěřit, že je nastrčená, že je vtip, že je cokoliv, jen ne opravdová. Druhý den ve škole na sobě měla jasně červené kraťasy s laclem. Pískové vlasy měla rozdělené do dvou spletených copů, každý ovázaný jasně červenou mašlí. Tváře jí zdobily šmouhy od růže jako dvě jablíčka, a dokonce si na obličej nařadila několik umělých, příliš velkých pih. Vypadala jako Heidi. Nebo Pastýřka z Příběhu hraček.

U oběda seděla u stolu opět sama. Když dojedla, stejně jako předchozího dne zvedla ukulele. Ale tentokrát na něj nehrála. Jen vstala a začala se procházet mezi stoly. Prohlížela si nás. Dívala se upřeně na jednu tvář, pak na další a na další. Takovým tím drzým pohledem *dívám se na tebe*, jak se na vás lidi skoro nikdy nedívají,

a zvláště ne ti cizí. Vypadalo to, jako když někoho hledá, a všichni v jídelně z toho byli velmi nervózní.

Když došla k našemu stolu, pomyslel jsem si: *Co když hledá mě?* Ta představa mě děsila. A tak jsem se od ní odvrátil. Podíval jsem se na Kevina. Zjistil jsem, že se na ni připitoměle usmívá. Trošku na ni mávnul a zašeptal a zašeptal: „Ahoj, Stargirl.“ Odpověď jsem neslyšel. Intenzivně jsem si uvědomoval, jak prochází za mou židli.

Zastavila dva stoly od nás. Usmála se na staršího kluka s tělem jako pudink, co se jmenoval Alan Ferko. Jídelna ztichla. Začala brnkat na ukulele. A zpívat. Tentokrát „Hodně štěstí, zdraví“. A když došla k jeho jménu, nezapívala jen křestní, nýbrž jeho celé jméno:

„Hodně štěstí, milý Alane Ferkoouou!“

Alanu Ferkovi zrudl obličej do odstínu mašlí na Pastýřčiných copech. Následoval přívál hvízdání a hulákání, spíš na účet Alana Ferka, řekl bych, než na její. Jakmile Stargirl odkráčela, uviděl jsem přes jídelnu Hillari Kimbleovou, jak vstává ze židle, ukazuje a říká přitom něco, co jsem neslyšel.

„Něco ti povím,“ prohlásil Kevin, když jsme se připojili k davu na chodbě. „Fakt doufám, že není pravá.“

Zeptal jsem se ho, jak to myslí.

„Tak, že jestli je pravá, má veliký problém. Jak dlouho myslíš, že tu může vydržet někdo, kdo je vážně takový?“

Dobrá otázka.

Oblastní střední škola Mica – OSŠM – nebyla zrovna semeništem nekonformity. Tu a tam se objevila nějaká jednotlivá odchylka, samozřejmě, ale jinak jsme všichni v docela těsných mezích nosili stejné oblečení, mluvili stejně, jedli stejné jídlo a poslouchali stejnou hudbu. I všichni naši šprti a křupani měli

na čele razítko OSŠM. Když už někdo z nás náhodou něčím vynikl, rychle zase zapráskl zpátky na místo, jako gumička.

Kevin měl pravdu. Bylo celkem vzato nemyslitelné, že by mezi námi Stargirl mohla přežít – anebo aspoň přežít nezměněná. Ale současně bylo jasné, že Hillari Kimbleová měla aspoň zpola pravdu: tahle osoba, co si říkala Stargirl, mohla a nemusela být nasazená pro zpestření školního ducha, ale ať byla cokoli, nebyla skutečná.

Nemohla být.

V těch prvních zářijových týdnech se několikrát objevila v něčem naprosto pobuřujícím. Charlestonové šaty jako vystřižené z 20. let. Indiánský ohoz ze semiše. Kimono. Jednou si vzala džínovou minisukni se zelenými punčochami a po jedné noze jí přitom pochodoval celý průvod smaltovaných berušek a motýlů. „Normální“ byly v jejím případě staromódní šaty a sukně jako z dob amerických osadníků, tak dlouhé, že tahala lem po zemi.

Každých pár dnů v jídelně zapěla někomu dalšímu serenádu „Hodně štěstí, zdraví“. Byl jsem rád, že mám narozeniny v létě.

Na chodbách zdravila úplně cizí děti. Starší studenti tomu nemohli ani uvěřit. Tak odvážného druháka nikdy neviděli.

Ve třídě v jednom kuse mávala rukou ve vzduchu a na něco se ptala, i když její otázky často vůbec nesouvisely s tématem. Jednou se třeba zeptala na trolly – v hodině amerických dějin.

Složila písničku o rovnoramenných trojúhelnících a zazpívala ji třídě v hodině geometrie. Jmenovala se „Tři strany mám, ale pouze dvě jsou stejné.“

Vstoupila do týmu přespolního běhu. Naše tréninky se konaly na golfovém hřišti Country Clubu Mica. Červené praporky ukazovaly běžcům, kudy mají běžet. Na prvním tréninku, přímo

uprostřed dráhy, zatočila doleva v místě, kde všichni běželi doprava. Čekali na ni u cíle. Už se neobjevila. A tak ji z týmu vyhodili.

Jednou se na chodbě rozkříčela jedna holka. Z plátěné tašky se slunečnicí, co Stargirl nosila, na ni vykoukla malá hnědá hlavička. Byla to její ochočená krysa. Nosila si ji v tašce do školy každý den.

Jednou ráno u nás pršelo, což je tu dost vzácné. Děšť přišel, zrovna když měla Stargirl hodinu tělocviku. Učitel všem řekl, ať se jdou schovat dovnitř. Cestou na další hodinu se podívali z okna. Stargirl byla pořád venku. V dešti. Tančila.

Toužili jsme ji nějak ohraničit, zaškatulkovat tak jako všechny ostatní, ale zdálo se, že se pořád nedokážeme dostat přes „zvláštní“ a „divná“ a „praštěná“. Její způsoby nás vyváděly z rovnováhy. Po bezmračném nebi nad školou jako by se vznášelo jediné slůvko:

EHM?

Všechno, co dělala, jako by odráželo ozvěnou slova Hillari Kimbleové: Není skutečná... Není skutečná...

Každého večera v posteli, když mi do okna zasvítíl měsíc, jsem na ni myslel. Mohl jsem si stáhnout rolety, aby byla v pokoji tma a mně se snáz usínalo, ale nikdy jsem to neudělal. V té měsíční hodině jsem začínal získávat cit pro jinakost věcí. Měl jsem rád ten pocit, co ve mně měsíc probouzel, jako by to nebyl protiklad dne, ale jeho rub, jeho soukromá stránka, kdy cosi pohádkového předlo na mém sněhobílém prostěradle jako černá kočka, co přišla z pouště.

Bylo to za jedné z těchto měsíčních nocí, kdy jsem si uvědomil, že Hillari Kimbleová se mýlí. Stargirl byla skutečná.

Hádali jsme se den co den, Kevin a já.

Můj hlavní úkol coby producenta byl získávat lidi do *Horké židle*. Když jsem se s někým dohodl, Kevin začal o tom člověku zjišťovat všechno možné a připravovat si otázky.

Každý den se mě ptal: „Už ses s ní domluvil?“

Každý den jsem odpovídal, že ne.

A on se naštvál.

„Jak ne? Copak ty ji v tom pořadu *nechceš*?“

Řekl jsem mu, že si nejsem jistý.

Vykulil na mě oči. „Nejsi si jistý? Jak si můžeš nebýt jistý? Pláclí jsme si v jídelně už před pár týdny. Dokonce jsme uvažovali o minisérii o Stargirl. Ona je na *Horkou židli* prostě dokonalá!“

Pokrčil jsem rameny. „To bylo tenkrát. Teď si nejsem jistý.“

Podíval se na mě, jako bych měl tři uši. „A čím přesně si nejsi jistý?“

Pokrčil jsem rameny.

„Tak fajn,“ řekl nakonec. „Tak se s ní dohodnu já.“ A odešel.

„Tak to si budeš muset najít jiného režiséra,“ řekl jsem.

Zastavil. Skoro jsem viděl, jak mu od ramen stoupá pára. Otočil se a zapíchl prst do vzduchu. „Leo, ty jsi někdy vážně blb.“ A znovu odešel.

Bylo to nepříjemné. Kevin Quinlan a já jsme se vždycky na všem shodli. Byli jsme nejlepší kamarádi přesně od tohoto týdne přes čtyřmi lety, kdy jsme přijeli z Arizony. Oba jsme měli za to, že kaktusy opuncie vypadají jako vousaté pingpongové pálky a kaktusy saguaro zase jako dinosauří palčáky. Oba jsme se mohli utlouct po jahodovo-banánovém koktejlu. Oba jsme chtěli pracovat v televizi. Kevin často říkával, že se chce stát moderátorem podřadných talk show, a nedělal si legraci. Já chtěl být sportovní reportér nebo zprávař. *Horkou židli* jsme vymysleli společně a spolu jsme taky přesvědčili vedení školy, aby nám ji dovolilo dělat. Okamžitě z ní byl hit. Rychle se stala nejpopulárnější věcí ve škole.

Tak proč jsem teď couval?

To jsem nevěděl. Měl jsem různé nejasné pocity, ale jediný, který jsem dokázal identifikovat, bylo varování: Nech ji být.

„Hillariina hypotéza“ (jak ji nazval Kevin) ohledně původu Stargirl začala časem ustupovat dalším teoriím.

Snaží se, aby ji objevili filmaři.

Je to čichačka nějakých výparů.

Je výsledkem splašeného domácího vzdělávání.

Je mimozemšťanka.

Krysa, kterou si nosí do školy, je jen špička ledovce. Má jich doma stovky, některé velké jako kočky.

Žije ve městě duchů v poušti.

Žije v autobuse.

Její rodiče jsou cirkusoví akrobati.

Její rodiče jsou čarodějové.

Její rodiče jsou živí mrtví po mozkové smrti v nemocnici v Yumě.

Vídali jsme ji, jak se usazuje ve třídě a vytahuje z plátěné tašky modrožlutou našasenou záclonku, kterou ovíjí ze tří stran kolem

lavice. Vídali jsme ji vyndávat malinkou vázičku z čirého skla a zastrkovat do ní bíložlutou sedmikrásku. Pak ji zase uklidila a takhle to udělala na každé hodině, kam přišla, celkem šestkrát za den. Jen v pondělí ráno byla sedmikráska čerstvá. Při poslední hodině už byly okvětní plátky povadlé. Ve středu začaly opadávat a stonek se klonil. V pátek květinka visela přes okraj vázičky bez vody a mrtvý pahýlek jejího květu trousil žlutý prach do žlábků na tužky.

Když nám v jídelně zpívala „Hodně štěstí, zdraví“, přidávali jsme se k ní. Slýchali jsme, jak nás zdraví na chodbách a ve třídách, a lámali si hlavu s tím, jak zná naše jména a jak ví, kdy máme narozeniny.

Oči srny v reflektorech auta jí propůjčovaly výraz neustálého úžasu, takže jsme se kolikrát zastavovali a ohlíželi přes rameno, abychom zjistili, co nám uteklo.

Smála se tam, kde nezazněl žádný vtip. Tančila tam, kde nehrála hudba.

Neměla žádné přátele, a přesto byla tím nejpřátelštějším člověkem ve škole.

Ve svých odpovědích ve třídě mluvila často o mořských konicích a hvězdících, ale nevěděla, co je kopací míč.

Říkala, že u nich doma nemají televizi.

Byla nepostizitelná. Byla dnes. Byla zítra. Byla nejnepatrnějším závanem vůně kaktusového květu, byla třepotajícím se stínem sovičky kulíška. Nevěděli jsme, jak si ji máme vysvětlit. Ve svých myslích jsme se jí snažili přišpendlit k nástěnce jako motýla, ale špendlík se jí sotva dotkl, a ona už stihla odletět.

Kevin nebyl jediný. I další studenti mě otravovali: „Pozvi ji do *Horké židle!*“

Lhal jsem jim. Řekl jsem, že je teprve v druháku, a že aby někdo šel do *Horké židle*, musí být z posledních dvou ročníků.

A mezitím jsem si udržoval odstup. Pozoroval jsem ji jako ptáka ve voliére. Jednou jsem zatočil za roh a uviděl ji, jak jde přímo ke mně, dlouhá sukně jí tiše šustila, dívala se přímo na mě, celého mě obklopovala těma očima. Otočil jsem se a rychle zmizel opačným směrem. Usadil jsem se na další hodinu a cítil se rozpálený, otřesený. Dumal jsem, jestli se u mě neprojevuje pošetilost. Nezačínal jsem já sám být nějaký praštěný? Pocit, který se mě zmocnil, když jsem ji uviděl za rohem, připomínal ze všeho nejvíc paniku.

Pak jsem ji jednou po škole sledoval. Udržoval jsem bezpečnou vzdálenost. Vědělo se, že autobusem nejezdí, a tak jsem čekal, že cesta pěšky nebude daleká. Ale byla. Šli jsme přes celou Miku, kolem stovek holých dvorků s kamením a kaktusy, přes nákupní centrum Tudorovská vesnice, minuli jsme elektronické byznys centrum, kolem kterého před pouhými patnácti lety vyrostlo celé městečko.

V jednu chvíli vytáhla z tašky kus papíru. Pročítala si ho. Cestou kolem domů se zdálo, že si prohlíží jejich čísla. Pak najednou zatočila na příjezdovou cestu, došla ke dveřím jednoho domu a strčila něco do poštovní schránky.

Počkal jsem, až odejde. Rozhlédl jsem se – na ulici nikdo nebyl. Šel jsem ke schránce, vytáhl z ní ručně vyrobené blahopřání a otevřel ho. Každé z vysokých písmen bylo vymalované jinou barvou. Na kartičce stálo: VŠECHNO NEJLEPŠÍ! Byla nepodepsaná.

Sledoval jsem ji dál. K domům zajížděla auta. Byla doba večere. Rodiče už se budou ptát, kde jsem.

Vytáhla z tašky krysu a dala si ji na rameno. Krysa se na něm usadila, otočila se dozadu, její drobná trojúhelníková tvářička vykukovala z pískových vlasů. Černé korálkové krysí oči jsem neviděl, ale pomyslel jsem si, že se dívají na mě. Představoval jsem si, že krysa dívce vypráví, co vidí. Raději jsem se ještě vzdálil.

Přes ulice se táhly stíny.

Minuli jsme myčku na auta a obchod s jízdními koly. Minuli jsme golfové hřiště country klubu, největší plochu zelené trávy až k dalšímu golfovému hřišti ve vedlejším městě. Minuli jsme ceduli „Vítejte v Mice“. Kráčeli jsme na západ. Byli jsme jen my a silnice a poušť a slunce pražící na pohoří Maricopy. Přál jsem si, abych měl sluneční brýle.

Po chvíli odbočila ze silnice. Zaváhal jsem a pak pokračoval v chůzi. Kráčela přímo k zapadajícímu slunci, které nyní tvořilo ohromný pomeranč usazený na horských hřebenech. Hory se na okamžik zbarvily do stejného tmavě levandulového odstínu jako její sukně brnkající o písek. S každým krokem narůstalo ticho, stejně jako můj pocit, že ona ví – že celou dobu věděla –, že za ní někdo jde. Nebo ještě spíš, že mě vede. Ani jednou se neohlédla.

Začala drnkat na ukulele. Zpívala. Krysu už jsem neviděl. Představoval jsem si, že dřímá za oponou jejích vlasů. Představoval jsem si, že zpívá s ní. Slunce už se uložilo za hory.

Kam šla?

Kaktusy saguaro v tmavnoucím soumraku vrhaly na kamenitou zemi stíny obrů. Vzduch mě chladil na tvářích. Poušť voněla po jablkách. Něco jsem zaslechl – snad kojota? Hlavou se mi honily myšlenky na chřestýše a škorpiony.

Zastavil jsem. Díval jsem se, jak ona jde dál. Potlačil jsem nutkání na ni zavolat, varovat ji... před čím?

Otočil jsem se a šel, a pak běžel, zpátky k silnici.